

volávaný předpis hon. zákona požaduje zřejmě plnomocenství jen při poměru plynoucím ze s m l o u v y zmocňovací, kterýžto případ arcif není dán, když starosta místní obce v základě § 55 česk. zřiz. ob., tedy ex lege zastupuje obec, pokud nebyl obecním zastupitelstvem v tomto právu výslovně omezen, čehož však ani sama stížnost netvrdí. Vzhledem k tomu nemusí obecní starosta vykonávaje při volbě honebního výboru volební právo za obec vykazovati se plnomocenstvím obce.

V obou uvedených bodech jest tedy stížnost bezdůvodná.

3. Pokud jde o uplatňovanou námitku, že schválený nař. rozhodnutím volební akt byl proveden bez zapečetění volebních lístků resp. volebního spisu, a pokud další výtky, že není zjištěno, kým a s jakým oprávněním byl řízen volební akt, uplatňuje, že místní starosta, řídící jak nesporno, volbu, nejmenoval nějaké volební komise (tak výslovně namítáno bylo ve správním řízení), jest stížnost rovněž bezdůvodná, neboť procesní předpisy hon. zákona, volební akt regulující (§§ 8 až 11), nepožadují ani vytčeného zapečetění ani fungování nějaké volební komise.

4. Namítá-li stížnost dále, že měly býti při rozhodování spatřovány vady volebního aktu v tom, že není zřejmo z volebních spisů, co se stalo při volbě a co po ní, že dále proti zásadě slyšení stran nebyl st-l vyslechnut o tvrzených jím závadách volebního aktu a že stav věci zůstal nedostatečně vyšetřen, což prý se mělo státi i výslechem různých, přesněji neoznačených zájemníků, mohly by výtky případně padati na váhu jen, kdyby stížnost tvrdila, že i nehledíc k bezdůvodným výtkám předchozích bodů prohlášený výsledek volby v určitém konkrétním směru nesouhlasí s jejím výsledkem skutečným resp. že honební úřad nemá po ruce pomůcek, aby to mohl přezkoumati. Avšak stížnost po té stránce nekonkretisujíc uvedeným způsobem svých námitek, nevyhovuje podmínce § 18 zák. o ss i jest podle § 21 téhož zákona nepřipustna. . .

Č. 2542.

Dovozní poplatky: Zák. č. 418/1920 a nař. č. 442/1920 neposkytují straně nárok na vrácení dovozního poplatku, nedojde-li k dovozu (neb vývozu).

(Nález ze dne 25. června 1923 č. 12.014/22.)

V ě c: Česká společnost naftových výrobků, společnost s r. o. v Praze proti ministerstvu obchodu o dovozní poplatek.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Stěžující si společnosti uděleno bylo povolení k dovozu 10 cisteren petroleje v ceně 700.000 Kč s platností do 27. června 1921. Za toto povolení zaplatila poplatek 3500 K. Podáním z 11. dubna 1922 žádala společnost za vrácení tohoto poplatku, ježto povolení k dovozu nepoužila.

Tuto žádost zamítl žal. úřad nař. rozhodnutím, poněvadž podána byla až po uplynutí tříměsíční preklusivní lhůty.

Stížnost k tomuto soudu podaná namítá v podstatě, že dovozní poplatek musí býti vrácen vždycky, když strana povolení nepoužila a že

výnos úřadu pro zahraniční obchod, jímž žádost za vrácení poplatku omezena byla na 3 měsíční preklusivní lhůtu, jest nezákonný.

Nss neshledal stížnost důvodnou. Zák. z 24. června 1920 č. 418 Sb. a nařízení z 13. července 1920 č. 442 Sb. k jeho provedení vydané, jimiž jest vybírání poplatků za udělení povolení vývozních a dovozních upraveno, neobsahuje nijakého ustanovení, z něhož by strany mohly vyvozovati nárok, aby jim zaplacený poplatek byl vrácen, když k dovozu nebo vývozu nedojde. Uvedené normy jen stanoví, že příslušný úřad jest oprávněn vybírati za povolení, která udílí, poplatky, a jak se výše těchto poplatků určuje.

Poplatky ty vybírají se tedy za udělení povolení, nikoli z vývozu nebo dovozu a nevyplývá tudíž ani z jejich povahy, že by měly býti vráceny, když s dovozu nebo vývozu sejde.

Mohla by tudíž st-lka oporu pro svůj nárok na vrácení poplatku naléztí jedině ve výnose Úřadu pro zahraniční obchod z 13. července 1920 č. 87.377, jímž tento úřad prohlásil ochotu za určitých podmínek poplatky vraceti, jehož platnost však stížnost popírá. Tohoto výnosu nemohla by se však st-lka v daném případě dovolávati již proto, poněvadž promeškala, jak ze spisů vysvítá, tříměsíční lhůtu preklusivní pro podání příslušné žádosti tam stanovenou.

Bylo tudíž stížnost zamítnouti jako neodůvodněnou.

Č. 2543.

Státní zaměstnanci. — Učitelé hlavní a cviční na učitelských ústavěch: I. Kdo byl v den, kdy služební pragmatika státních učitelů z r. 1917 nabyta účinnosti t. j. dnem 1. srpna 1917 provisorním cvičným učitelem při státním ústavě učitelském, stal se, splnil-li ostatní podmínky § 48, 2 věty služ. pragmatiky ze zákona hlavním učitelem již dnem 1. srpna 1917 nikoliv teprve dnem 28. října 1918, avšak stal se toliko hlavním učitelem provisorním, nikoliv definitivním. — II. Takovýto hlavní učitel, byl-li později jmenován definitivním, nemá právního nároku na započtení služební doby ztrávené ve vlastnosti suplujícího a provisorního učitele cvičného do svého postupu jako hlavní učitel.

(Nález ze dne 25. června 1923 č. 16.343/22.)

Prejudikatura: Boh. 962 adm.

Věc: František O. v Č. B. proti ministerstvu školství a národní osvěty stran jmenování, započtení služební doby a úpravy požitků.

Výrok: Nař. rozhodnutí, pokud jím bylo vysloveno, že st-l jest provisorním hlavním učitelem teprve od 28. října 1918, zrušuje se pro nezákonnost, jinak zamítá se stížnost jako bezdůvodná.

Důvody: Nálezem Boh. 962 adm. bylo vysloveno, že st-l již okamžikem započtení působnosti učit. služ. prag. 1. srpnem 1917 stal se účastným výhody § 48 této pragmatiky.

Vzhledem k tomuto nálezu pozměnil žal. úřad nař. rozhodnutím všechna rozhodnutí učiněná ve věci právního postavení st-le, a usta-